

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

1 sönd. efter tref

”Vårt dop”

2 Mos 14:21-22

Titus 3:4-8

Joh 1:29-34

Ps: 246, 618, 386, 69

”Ska vi renovera eller bygga nytt?” Med rot-avdraget så har det blivit populärt med det förra och olika TV-program har hakat på trenden. Men vi vet ju hur det är när man renoverar. Man börjar i köket och sen tar man hallen. Men då ser man hur förskräckligt badrummet är och måste göra vid det. Och när man till slut har gått igenom hela huset så är det dags för köket igen. Man blir aldrig färdig och risken är att man får en överkritisk blick för sitt hus.

Skillnaden mellan att renovera eller bygga nytt är ungefär detsamma som mellan Johannesdopet och det kristna dopet. Johannes döpte ju och många kom till honom. Hans dop var ett bättringsdop, ett sätt för människor att lämna det gamla bakom sig och visa, för sig själv och omgivningen att nu ska jag leva ett bättre liv. Johannesdopet handlade om renovering av själen, att förbättra så gott man kan.

Vad är det då som saknas i Johannesdopet? Ja, Johannes säger det själv: jag döper med vatten: men den som kommer efter mig döper med helig Ande. Det räcker inte med vatten, det kan hjälpa för stunden, en tillfällig förbättring. Men för en slutgiltig hjälp så måste vi få hjälp utifrån. Vi kan inte göra jobbet själva. Vi behöver den helige Ande. I brevet till Titus så är Paulus tydlig med att vi inte blir frälsta på grund av våra goda gärningar utan genom badet som återföder och förnyar genom den helige Ande, alltså dopet. Vi människor är inga renoveringsobjekt, så att det skulle räcka med lite förbättringar här och där. Det som behövs är en uppståndelse till ett helt nytt liv.

När Israels folk flydde från faraos här så fastnade de i en fälla. Faraos visste att de hade havet framför sig, han hade fångat in dem. Där stod de klämda mellan havet och faraos armé, de såg döden framför sig och bakom sig. Då när det såg som mörkast ut kom Gud med en räddning. Den kom totalt oväntat. Folket hade redan gett upp hoppet, de klagade på Mose för att han hade fört dem ut ur Egypten: ”heller slavar i Egypten än dö i öknen.”

Ofta kan vi också känna oss klämda mellan olika hot, som ligger både framför oss och bakom oss. Vi kanske inte ser någon utväg och likt folket kan vi önska oss tillbaka till det som var tryggt och förutsägbart. Och plötsligt kan en helt ny utväg visa sig som ingen av oss hade kunnat föreställa sig.

Men befrielsen genom Röda havet är inte bara en berättelse som hände då en gång för länge sedan, det är något som handlar även om oss. Israeliternas vandring genom Röda havet är en bild av dopet. När de klev ner i Röda havet, med vattnet stående omkring sig som en vägg på

bägge sidor, så är det flera moment som stämmer med dopet. De lämnar det gamla livet bakom sig. Livet i slaveri. Och de begravs, bildligt talat, i vatten för att sen gå upp på andra sidan till det nya livet, livet tillsammans med Gud och Guds folk.

Det står att Gud drev undan vattnet med en stark östanvind. Vind och Ande är samma ord på hebreiska och öster är det väderstrecket, där ljuset kommer ifrån. Den starka östanvinden är där en bild av den helige Andes kraft, den helige Ande som verkar i dopet. Det räcker inte med vatten, det måste vara vatten i kombination med Ande. Johannes döpte ju i vatten men saknade den helige Ande.

När de klev upp på andra sidan stranden så var de räddade undan farao och slaveriet i Egypten. Det betydde inte att livet blev en dans på rosor för dem efter det. Tvärtom så fick de uppleva många strapatser i öknen, men de var ledda av Gud.

Men varför används just vatten som element för att förmedla Anden och för att uppta en ny människa i det nya livet med Gud? Vatten är precis som vind, en bild av Anden. Och vatten symboliserar ju också liv, utan vatten kan ingen leva. Men, paradoxalt nog så står också vatten för död. Havets vatten som var framför Israeliterna var ju ett hot, en dödsfara för dem.

Men liv och död är också just vad dopet handlar om. Dopet är ett bad till en ny födelse, men för att födas på nytt så måste man ju först dö. Det gamla livet måste dö, mitt gamla jag, när jag levde i slaveri under mina egna själviska impulser. Först då kan jag uppstå till det nya livet.

I fornkyrkan var den vanligaste dopformen att dopkandidaten först lade av sig sina gamla kläder som en symbol för att man lade av sig sitt gamla liv. Därefter steg man ned i dopgraven, som kallades just så. Man begravdes i vatten, dog bort från sitt gamla liv, innan man steg upp på andra sidan och klädde sig i sina nya dopkläder, iklädde sig Kristus.

Dopet förenar oss med Kristus. I dopet så dör och uppstår vi med honom, och därför knyts vi till hans frälsande gärning när han dog och uppstod på korset. Det är genom dopet som vi får del av det som Kristus har gjort för oss på korset.

Men vi döps också till ett liv i hans efterföljd. Dopet är starten för vandringen med Gud, precis som Israels folk började sin ökenvandring efter Röda havet.

Vi behöver mat och dryck för att leva, det behöver vi också för att leva i vårt dop. Johans, som bara döpte med vatten, pekar ut Jesus och säger: "Där är Guds lamm som tar bort världens synd". Johannes vittnesbörd hör vi varje gång vi firar mässa. Guds lamm finns närvarande i brödet och vinet, den mat och dryck som vi behöver.

Men lammet som han talar om är ett offerlamm. Det är ett lamm som offras för att ta bort världens synd. Och nattvarden handlar inte bara om en närvaro utan också om offer. Kristi kropp blir för dig utgiven och Kristi blod för dig utgjutet. Kristi kropp och blod offras för oss, detta påminns vi om varje gång vi firar nattvard. Genom hans offer får vi, genom dopet, leva det nya livet i Kristus.